

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ :

Η ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

Διήγημα Αιμυλίου Ρισβούργ.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

Μετὰ δύο ἡμέρας ἔλαβεν ἐπιστολὴν τῆς θείας Ἰσαβέλλας περιγράφουσιν τὰ τῆς συνεντεύξεως τοῦ Ῥοβέρτου καὶ τοῦ Γεωργίου. Ὁ Ῥοβέρτος ἦτο ὠχρὸς καὶ ἀδύνατος· ἅμα ἰδὼν τὴν θείαν, ἀνεφώνησεν ὑπὸ χυρᾶς, ἀναγνωρίσας δὲ καὶ τὸν Γεώργιον εἶπεν ἀγριωπός : «Τί ἔρχεται νὰ κάμῃ ἐδῶ ὁ υἱὸς τοῦ Καρθαγάν ; » ὁ δὲ Γεώργιος ἀπεκρίθη διὰ τῆς γλυκείας φωνῆς του «ἔρχεται νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν τιμὴν καὶ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ κυρίου Κλαίρεφόν.» τότε συγκινηθεὶς ὁ Ῥοβέρτος ἤνοιξε τὰς ἀγκάλας του κλαίων, καὶ ἔθλιψε τὸν πρῶτον ἐχθρόν του εἰς τὰς ἀγκάλας του. Οἱ δύο νέοι ἔγιναν φίλοι ἀδελφικοί.

Ἐν ἐτέρᾳ ἐπιστολῇ ἔγραψεν ἡ θεία ἐξαίρουσα τὰς σπανίας ἀρετὰς τοῦ Γεωργίου. «Πόσον τὸν εἶχα ἀδικήσῃ, ὅταν τὸν εἶδα τὴν πρώτην φοράν ! Τὴν συστολὴν του καὶ τὴν σεμνότητά του ἐγὼ τὴν ἐνόμισα ὡς βλακίαν ! Πόσον τὸν ἀδίκησα ! Εἶνε σὰν κορίτσι. Ὅμιλεῖ, ἀγάπη μου, ὥρας ὁλοκλήρους, μοῦ διηγεῖται τὰς περιηγήσεις του, καὶ μοῦ τα λέγει ὅλα του· μ' ἐπῆρε ἀπὸ καλὸ μάτι. Καὶ νὰ εἴξωρε τί ὑπέφερεν ἐξ αἰτίας μας ! Ἀλλὰ μοῦ εἶπε νὰ μὴ σου γράψω τίποτε !... Ὅταν θὰ εὐρεθῶμεν αἱ δύο, θὰ σοῦ τα διηγηθῶ νὰ τὸν θαυμάσῃς».

Ἦλθε τέλος ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ἔμελλε νὰ μεταβῇ ἡ Ἀντωνία. Ὁ γηραιὸς μαρκήσιος μαθὼν τοῦτο, ἐταράχθη ὀλίγον καὶ ἐφάνη ὅτι ἐπικνηθῆναι πρὸς στιγμὴν τὸ λογικόν του.

«Κόρη μου, εἶπε πρὸς αὐτὴν, ὑποβαλλόμεθα εἰς δεινὴν δοκιμασίαν. Πήγαινε νὰ παρασταθῇς τὸν ἀδελφόν σου, καὶ νὰ με ἀντικαταστήσῃς καὶ νὰ βεβαιώσῃς διὰ τῆς παρουσίας σου τὴν πεποίθησίν μας, ὅτι κανεὶς Κλαίρεφόν δὲν ἐξευτελίζει τὴν τιμὴν του. Φέρε εἰς τὸν υἱόν μου τὴν εὐχὴν μου, καὶ ὅτι καὶ ἂν συμβῇ, εἰπέ του ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ἀμφισβάλω περὶ τῆς ἀθωότητός του».

Καὶ ἐπέθηκε τὴν χεῖρά του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς κόρης του εἰπὼν :

«Εἰς τὴν εὐχὴν μου, κόρη μου, καὶ ἔχει ὁ Θεός !»

ΙΗ'

Ο ΣΩΤΗΡ

Ὡρα 3 μ. μ.

Ἡ αἰθουσα τοῦ κακουργοδικείου ἀρχίζει νὰ σκοτιέται.

Πληθος πολὺ συνωστιζεται ἐπὶ τῶν ἐδωλίων τοῦ ἀκροατηρίου, συναθροίζεται ἐν τοῖς διαδρόμοις καὶ συρρεῖ μέχρι καὶ

τῶν θέσεων τῶν προωρισμένων εἰς τοὺς δικηγόρους καὶ τοὺς δημοσιογράφους.

Ἐν γωνίᾳ ἀποκέντρω ἐν τῇ πρώτῃ σειρᾷ μόναι καὶ μακρὰν βλεμμάτων περιέργων, παρίσταντο ἀπὸ πρωίας ἡ Ἀντωνία καὶ ἡ θεία Ἰσαβέλλα εἰς τὴν φρικαλέαν συζήτησιν, ἐν ἣ ἦσαν περιπεπλεγμένα ὅτι εἶχον ἐπὶ γῆς προσφελέστατον καὶ πολυλιμνότερον, ἡ τιμὴ καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ῥοβέρτου.

Ἐνώπιον αὐτῶν ἐξηπλοῦτο τὸ κενὸν διάστημα, καὶ ἐν τῇ μέσῃ αὐτοῦ ἦσαν τὰ δρύφακτα τὰ χωρίζοντα τὸ ἀκροατήριον ἀπὸ τῶν δικαστῶν, ὀλίγον δὲ περαιτέρω ἦτο τράπεζα ἐφ' ἣς ἔκειντο τὰ πειστήρια τοῦ ἐγκλήματος, μάλιστα περιώμιον καὶ μαντήλιον μετὰ ξινον. Ἐτι δὲ περαιτέρω πρὸς τὸν τοίχον τῆς αἰθούσης ἐκάθηντο οἱ ἀπαθεῖς καὶ ἀμελικοὶ δικασταὶ σοβαροὶ ἅμα καὶ μεγαλοπρεπεῖς. Ἀριστερὰ ἐκάθηντο οἱ ἐνορκιοὶ, καὶ δεξιὰ ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου τοῦ κατηγορουμένου ἐκάθητο μετὰ τὴν δύο χωροφυλάκων εἰς Κλαίρεφόν. Ὀλίγον κατωτέρω καὶ ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου τῆς ὑπερασπίσεως ὁ Γεώργιος Καρθαγάν, ἐνδεδυμένος τὸν μέλανα μανδύαν τῶν δικηγόρων.

Τὸ ἀκροατήριον ὅλον ἦτο προσηλωμένον μετὰ συγκινήσεως εἰς τὸν φοβερὸν ἀγῶνα τῆς κατηγορίας καὶ τῆς ὑπερασπίσεως.

Ἡ ἀνάκρισις ἦτο πῶς εὖνους πρὸς τὸν Ῥοβέρτον, ὅστις κατὰ συμβουλήν τοῦ Γεωργίου εἶχε δεῖξιν κρίσιν καὶ μετριοπάθειαν οὐ τὴν τυχοῦσαν.

Ἡ δῆλσις τοῦ ἱατροῦ εἶχε ποιήσῃ αἰσθησιν καλὴν, ἀλλὰ ἡ ἀκρόασις τῶν μαρτύρων ἐτάραξε τὰ μέγιστα τοὺς ἐνόρκους, διότι ὁ μὲν Μαθητὴς καὶ ὁ Φλέρης εἶχον ἀποκαλύψῃ γεγονότα ἐπιβαρύνοντα τὸν Ῥοβέρτον, ὁ δὲ Πουρτοᾶς ἐνδοιάζων καὶ τρέμων διηγήθη τὴν σκηνὴν τῆς δολοφονίας, ἐξητάσθησαν ἔπειτα ἄλλοι τινὲς μάρτυρες, καὶ τελευταῖος πάντων ὁ πρόεδρος, δυνάμει τοῦ δικαιώματος ὅπερ παρέχει εἰς αὐτὸν ὁ νόμος, ἐξήτασε τὸν μοχθηρὸν Τρεχανέμην.

Τόσον δ' ἐπιδειξίως ἦσαν ἐξυφασμένα τὰ τῆς κατηγορίας, ὥστε ἐφαίνετο πολὺ δύσκολον νὰ τα προσβάλῃ τις. Καὶ ὅμως ὁ Γεώργιος μετὰ πολλῆς ἡρεμίας καὶ ἀκαταμαχῆτου ἐτοιμότητος καὶ ἀκριβείας εἶχεν ὑποβάλῃ τὰς ἐρωτήσεις εἰς τοὺς μάρτυρας, εἶχε συζητήσῃ τὰς καταθέσεις των καὶ προσπαθήσῃ νὰ ἀποδείξῃ αὐτοὺς ἀντιφάσκοντας πρὸς ἀλλήλους. Τοῦτο δὲ μάλιστα ἤθελε νὰ καταστήσῃ φανερώτατον, τὴν ὑπάρχουσαν σύμπτωσιν καὶ ἀρμονίαν μετὰ τῆς Τριανταφυλλίδας καὶ τοῦ Ῥοβέρτου. Αὐτὴ τὴν εἶχεν ἀκολουθήσῃ ἐκουσίως καὶ μετὰ χαρᾶς, χωρὶς αὐτὸς οὐδὲν νὰ τὴν βιάσῃ ἢ νὰ ἐπιχειρήσῃ καὶ νὰ τὴν καταπίσῃ. Εἰς τοῦτο συνεφώνουν πάντες οἱ μάρτυρες τῆς κατηγορίας, διαβλέποντες ὅτι οὕτω πῶς θὰ ἀποδειχθῇ τὸ ἐγκλημα.

«Α ! βέβαια, ἔλεγον οἱ μάρτυρες, ἔφυγε μαζί του ἡ συχωρεμένη γελαστὴ καὶ χαρούμενη, μάλιστα τὸν ἐκρατοῦσε

καὶ ἀπὸ τὸ χέρι. Καὶ ὅλο τὸ δρόμο ἀκούονταν τὰ γέλια τῆς. Ἐχανε τὸ νοῦ τῆς μὲ τὸν υἱὸν τοῦ μαρκησίου. Αὐτὸς ὁμῶς !...»

Ὁ Ῥοβέρτος, καθήμενος ἐπὶ τοῦ δρυῖνου ἐδωλίου, ὅπερ εἶχον καταστήσῃ λεῖτον τόσοι καὶ τόσοι ἐγκληματῆαι καθίσαντες ἐπ' αὐτοῦ, ἤκουε ταῦτα πάντα ἀπαθῶς καὶ ἡσύχως.

Ἐν δὲ τοῖς μυχίοις τῆς καρδίας του μία φωνὴ ἐξηγείρετο κατὰ τῆς ἀδικίας τῆς δίκης ταύτης.

Διανοεῖτο δέ :

«Ἐγὼ πολλάκις διεικνύμενη ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ συμβαίνωσι δικαστικαὶ πλάται. Καὶ ὅμως σήμερον καταπιέζομαι ἀθῶς, καὶ κινδυνεύω νὰ κατασυντριβῶ ὑπὸ τὸ βάρος μαρτυριῶν, τὰς ὁποίας δὲν δύναμαι νὰ ἀναιρέσω ἢ νὰ ἀντικρούσω. Καὶ οἱ ἄνδρες οἱ καθήμενοι ἀπέναντί μου, ἐὰν τὰ φῶτα, ἐὰν ἡ φωνὴ τοῦ συνηγόρου μου δὲν κατορθώσῃ νὰ τοὺς διαφωτίσῃ, ἀφύκτως θὰ με καταδικάσωσιν ἐν πάσῃ συνειδήσει».

Ἐν τούτοις ἐκάθητο ἡσυχος, οὐδὲν ἄλλο ἀντιτάσσων εἰς τὰς κατηγορίας ἢ τὸ ὑπερήφανον καὶ ἀκαμπτον τῆς στάσεώς του, ἀπαξ δὲ μόνον, ἀκούσας τὸν Τρεχανέμην ἐκπράζζομενον κατ' αὐτοῦ λυσσῶδως, δὲν ὑπέμεινεν, ἀλλ' ἀποτόμως ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν λαθροθῆραν εἶπε :

«Τὸ ἐγκλημα διὰ τὸ ὅποιον κατηγορεῖς ἐμὲ τὸν ἀθῶον, δὲν εἶνε τὸ μόνον τοῦ ὁποίου μάρτυς εἶνε ὁ λόφος. . . Πρὸ ὀλίγου δὲν εἶχε γίνῃ ἀπόπειρα φόνου ; Πῶς δὲν ὁμιλεῖς καὶ περὶ αὐτῆς τῆς ἀποπείρας ; διατί τὴν ἀποσιωπᾷς ; ἔ ;»

Καὶ ὁ μὲν Τρεχανέμης ὠχρίασεν, ὁ δὲ πρόεδρος ἐβίασε τὸν Ῥοβέρτον νὰ ἐξηγηθῇ σαφέστερον. Ἀλλ' ὁ Ῥοβέρτος ἀναλαβὼν τὴν προτέραν ἀπάθειάν του, εἶπε πρὸς τὸν πρόεδρον :

«Κύριε πρόεδρε, δὲν ἤλθα ἐδῶ νὰ κατηγορήσω ἄλλον, ἀλλὰ νὰ ὑπερασπίσω τὸν ἐκυτόν μου. Αὐτὸς εἰξεύρει πολὺ καλὰ τί θέλω νὰ εἶπω . . .»

Τῶν ἀδυνάτων νὰ ἀποσπᾷσιν ἐκ τοῦ στόματός του ἓνα καὶ λόγον περιπλέον. Ἀλλ' ἡ κατηγορία ἐφάνη ὑποχωροῦσα· διότι σκιά καὶ ταραχὴ ἐπεσκίασεν αὐτὴν, τὸν δὲ νοῦν τῶν ἀκροατῶν ἐκυρίευσεν μυστηριώδης ὑποψία.

Ἡ ἀγόρευσις τοῦ δικηγόρου τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς ἐπανεφέρε τὸν ἀγῶνα. Ἡ ἀγόρευσις κομψή, πυκνὴ, σύντομος καὶ περιεκτικὴ καὶ δολία ἐξεσφενδόνισε καὶ περιέπλεξε τὸν Ῥοβέρτον εἰς δίκτυον ἡθικῶν ἀποδείξεων, ἀφήσας εἰς τὸν δημόσιον λειτουργὸν νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τῶν ὑλικῶν ἀποδείξεων.

Κατὰ τὴν φοβεράν ταύτην προσβολὴν ἡ Ἀντωνία καὶ ἡ θεία Ἰσαβέλλα ἐκάθηντο ἐπὶ ἀνημμένων ἀνθράκων. Ἀνέκφραστος ἦτο ἡ ἀγωνία των, καὶ ἐνόμισαν τὴν ὑπόθεσιν ὡς χαθεῖσαν. Διότι, κατὰ τὴν κρίσιν των, οὐδέποτε θὰ ἠδύνατο ὁ Γεώργιος νὰ ἐξαλείψῃ τὰ ἔχνη τῆς φρικαλέας ταύτης ἀγορεύσεως, ἐν ἣ ὁ χαρακτήρ τοῦ Ῥοβέρτου ἀνελύετο μετὰ δεινῆς δεξιό-